

för planeternas kretsar, är på samma gång handen, som uppehåller och styr dem i rymden, härden, som värmer dem, facklan, som lyser dem, den outtömliga källan till deras lif och skönhet. Solen är i sanning hjärtat i denna jätteorganism, som lefver endast genom henne, och hennes lifgivande pulsslag sprida i fjärran öfver dessa världar den fruktbarhet, som lifvar dem. Då solen låter dem rulla kring henne, gifver hon hvar och en af dem en rörelse, som står i förhållande till deras afstånd från henne, en rörelse, som är nödvändig och tillräcklig för att ständigt hålla dem i jämvikt, ty rörelsen hos hvarje planet är just den, som fordras för att hindra planeten från att falla i riktning mot solen eller slungas bort från henne.

Vore rörelsen blott något litet långsammare, skulle den icke vara tillräckligt hastig för att skapa en centrifugalkraft, som är lika stor som dragningskraften mot medelpunkten, hvadan planeten skulle närma sig solen, omärkligt beskrifva allt trängre spirallinjer och slutligen falla ned på henne. Vore rörelsen åter något hastigare, skulle en alltför stor centrifugalkraft åstadkommas, och planeterna skulle beskrifva allt större spiraler och aflägsna sig allt mera från solen.

Men detta kan nu icke inträffa. Solens barn, planeterna, ha efter hvarandra afskilts från och öfverlämnats åt sig själfva af solnebulosans ekvator, (fig. 17), som vrider sig kring sig själf, och ha bevarat den lefvande kraft, som förlänade dem deras upphof. De lyda fortfarande sin moder på himmelen och förbli under hennes omedelbara herravälde. Krafterna